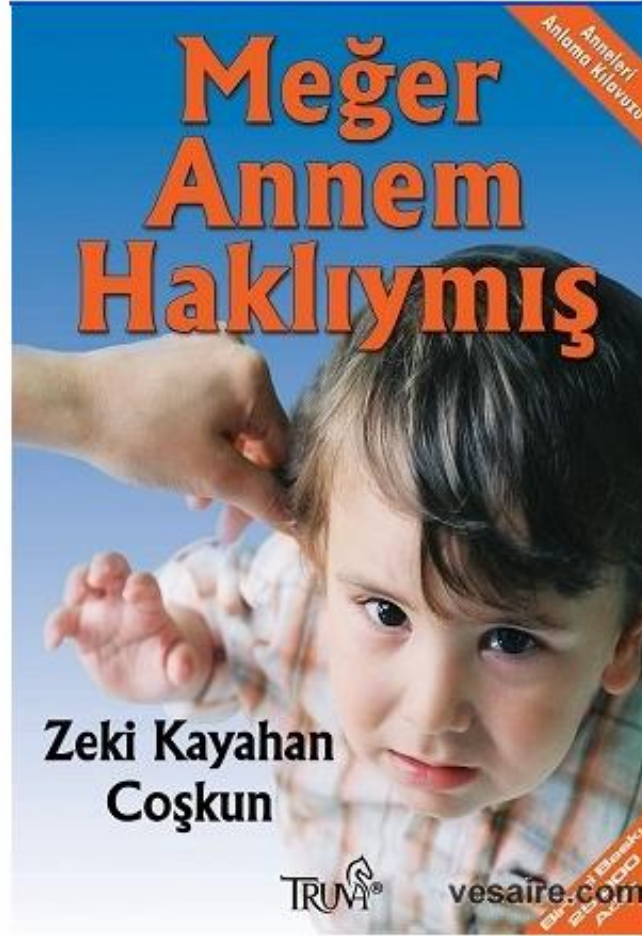

*Her zaman haklı olan
Anneme...*

İÇİNDEKİLER

ALİŞVERİŞ VE ANNE

AVHAM, PARANOYA VE

ANNE

MANTIK VE ANNE

MİSAFİR, MİSAFİRLİK VE

ANNE

SERZENİŞ VE ANNE

TEKNOLOJİ VE ANNE

TERTİP, DÜZEN,

TEMİZLİK VE ANNE

ATMASYON VE ANNE

ANNEME

ANNELERİ ANLAMA

KILAVUZU

ALIŞVERİŞ VE ANNE...

Yuvayı yapan kuşun dişi olduğu, olması gerektiği bilinen bir gerçektir...

Annelerin de bu kuşlara yakın tavırlar sergilemesi aileyi aile eden önemli unsurlardan biridir...

Anne tutumludur...

Paranın değ erini bilir...

Savurganlığ a feci kızar...

Ve bu hususta haklıdır tüm anneler...

Alış veriş esnasında en kalitelisi en ucuza alınmalıdır...

En kaliteliyi ucuza alma isteğ i Çin ekonomisinin dünyaya hük metmesinin temel dayanağ ıdır...

Zaten Çin'in bu büyük başarısının altında da anne bilincini iyi algılaması yatar...

Ne var ki, kalite pahalıdır...

Anne ısrarcı...

Dolayısıyla alış veriş süresi uzar...

Bir ününün fiyatı uygun gibi görünebilir...

Fakat "Ya daha ucuza varsa?" ş üpheciliğ i dük kan dük kan dolaştırır anne ve yanında bulunan çocuğ unu...

Ş uraya da bakalım...

Oraya da...

Bir müddet sonra nereye uğ randığ ı unutulup, tekrar aynı yere uğ randığ ı da vakidir...

Alış veriş süresi uzadı kça uzadı đ ından, anne ile alış veriş e çıkan çocukta fiziksel zedelenmelerin yanı sıra, abuklamalar ve hatta sabuklamalar (1) görölmektedir.

Çocukta alış veriş e çıkmanın en belirgin yan etkileri olarak; baş dönmesi, baş ağ rısı, mide bulantısı, halsizlik, ağ ız kuruluğ u, titreme, burkulma, sarsılma, sıvı ş ma isteğ i görölebilir...

Dolaşma halinin verdiği bitkinlik bir tek anneleri etkilemez sanki...

Onlar alışveriş sonlanıp eve varıldığında bile enerjiktirler...

Poşetlerden alınanları çıkarıp, mağazada denendiği yetmiyormuş gibi bir de evde denerler...

Deneme anında mağazada defa kez sorulan “nasıl oldu, nasıl durdu, yakıştı mı, burası pot yapmıyor değil mivs...” soruları tekrar edilir ve çocuğun travmatik çöküşüne eklemeler yapılır...

1-Sabuklama :

1- Sabırsızlıkla beraber görülen abuklama...

2- Hezeyan

“İdiz, hür iradesiyle sabuklarken, pek bir neşeliydi ırmık helvası kavuran Arjantin halkı...” Faruk Gürbüz Dalsarar

Vitrinde tüm albenisiyle duran, tahrik eden bir oyuncak misal...

Ya da tuhaf bir kıyafet...

Nasıl bir edepsiz hale getirir bir çocuğu...

Çocuk inceden yoklar anneyi:

“Anne alalım mı?...”

Anne çoğu kez lüzumsuz bulduğundan vitrindeki “şey” i kabul etmez..

“Hayır” der...

Çocuk bünyesinde ne oluyorsa artık, olmaya başlar..

Ayakkabısının altında yere geçen tırnaklar varmışçasına çocuk kendini temine sabitler...

Suratını asar...

Anne çocuğu kolundan çeker...

Annenin direnci daha büyük olduğundan çocuğu sürüklenirken görmeye başlarız...

Keskin bir ağlama sesi doldurur her yanı...

Çaresiz kalır anne...

Bu manzaranın her çaresiz kalan annenin cümlesidir:

“Dönüşte alırız...”

Dönüşte alırız vaadinin genelde fos çıktığı yaygın bir çocuk inancıdır..

Çocuk tüm gücünü ortaya koyup kendini yere atarak debelenirse, anne mağlup olur bu mücadelede..

Çocuk mutludur nihayet...

Elinde alınmasını istediği saçmalık vardır...

Anne surat assa da, çocuğun umurunda olmaz..

Hedefine ulaşmış, istediğini aldırıştır...

Nice ebeveyn, çocuğun bu yöntemi ilerde “Bana katalitik konvektör al anne” ye taşıyacağını bildiğinden, önlem almak amacındadır...

Zira her ağlandığında, afacanın istediğine ulaşması büyük bir kolaylıktır...

Kimi annelerin bu durumda “Ne halin varsa gör...” kadarlılığıyla olay yerinden uzaklaşması, uzaklaşır gibi yapması çocuğu inadından vazgeçirir...

En doğrusu da budur esasen...

“Aynısından evde var...” çözümü çocuğu ikna edemez...

Aslında anne tarafından da bilinmektedir aynısından evde olmadığı...

Bunu çokça yaşanmış bir diyalogla daha belirgin hale getirmek icap eders, ki etmeli, etti de:

- *Anne?*
- *Ne var?*
- *Anne, kola alacağım, para versene...*
- *Olmaz...*
- *Ya anne ya!*
- *Evde karpuz var, onu yersin...*
- *Bıfff...*

Bariz biçimde ortadadır ki, karpuz kolanın muadili değildir...

Evet karpuzun %98'i sudur ama kola olamaz..

Anne mantığı, kolanın yerine karpuzu koymayı sağlamaktadır...

Kolanın içilen, karpuzun yenilen kıvamda olduğunu bilen çocuk, annesinin bu ve benzeri önermelerini hatalı bulduğundan çok kere, “Aynısından evde var” çözümünün gerçekçi olmadığını farkındadır, gardını alır...

E haklıdır haliyle...

Henüz 2-3 yaşındayken amcan hangisi, teyzen nerede sorularına işaret parmağıyla doğru cevap veren...

Düt deyince yine işaret parmağıyla arabayı gösteren çocuğunu, “Pek akıllı benim yavrum” kıvancıyla ilgiye boğan anne...

Çocuğunun doğru lego parçalarını birleştirip mantıklı modeller ortaya çıkarmasından mutlu olan anne...

Kola isteyince, “Karpuz var, olmaz” diyorsa, çocuğun bıflaması kaçınılmaz sonudur...

Bıf!

Hiçbir zaman aysınıdan evde yoktur.
Ve hiçbir zaman dönüşte alınmaz...

Çocuklara göre anneleri zevksizdir...

Annelere göre çocukları...

Alışverişe yalnız çıkabilecek yıllar kesinlikle gelmeyecek gibi olur bazen...

Anne, bir müddet sonra bedenimizin ve zevkimizin değişebileceğini düşünüp uzun müddet kullanılabilecek olanı almak ister...

İyi de arsa değildir ki bu durdukça kıymetlensin...

12 yaşındaki bir çocuk için o dönem değerlidir yere basınca ışıklar saçan ayakkabı...

İnsan kaç defa 12 yaşında olabilir?

Ve elbette kırklı yaşlardaki bir annenin ışık saçan ayakkabılara antipatik yaklaşması olağandır...

Her şeye rağmen çocuğunu mutlu etmek isteyen anneden “Sen beğendiysen alalım, tamam...” duyulur...

“Sen beğendiysen alalım, tamam...” ın içerisinde, “Ben beğenmedim, almasam daha iyi olur, boşuna para verdirtme bana...” sinmiştir...

Ama çocuk beğenmiştir...

Beğenilen her ne ise alınır...

Yaş kemale erince de durum değişmez...

Anneler çocuklarının satın aldığı/alacağı ürüne hep mesafelidir....

Ürüne yönelik eleştiride bulunmaktan kendilerini alamazlar:

- *Anne bak gelirken lahmacun aldım... Hadi soğutmayalım...*
- *Lahmacun mu?...*
- *Evet...*
- *Ben yapsam yemezsiniz... Dışarıdaki mikrop dolu şeylere para verirsiniz...*
- *Ya anne canım çekti aldım... Kaldı ki sen evimizdeki taş fırında (!) hangi gün lahmacun yaptın?... Hevesim de soğumak üzere lahmacuna ilaveten... Hadi ama...*
- *Televizyonda kaç defa gösterdiler... Mikrop yuvası onlar...*
- *Peki...*

Ardından lahmacunun arasına nevaiesini koyup salona geçen, benim gibi televizyon seyrederken yemek yemekten haz alanlar, çok geçmeden annesinin de elinde lahmacunla salona geldiğini görmüştür...

“Dökme oraya... Bak kime diyorum... Koltuğa döküyorsun...” bu tür annelerin, vaziyete mihlanmış aksesuarlarıdır..

“Bir kota o kadar para ödenir mi?... Bu parfümün nesine para veriyorsun?... O çizmenin neresi güzel?... vs.” Annelerin çocuklarının aldığı ürünlere getirdiği menfi yorumlardan bazılarıdır...

MEĞER ANNEM HAKLIYMIŞ

1. Tabii ki, en uygun fiyata en iyi ürün aranacak... Daha iyisi, daha ucuza hep varmış...
2. Zaman bolluğunda, mağazaları tek tek dolaşmak ne de keyifliymiş...
3. Vitrinde görüldüğü zaman cazgırdayarak istenen peluş bir oyuncak, taramalı tüfer ya da... Anlık bir heves içinmiş... Bir-iki kere oynandıktan sonra cazibesini kaybedermiş... Önceden sahip olunan, çocuk eli değmiş kırık dökük oyuncaklar nerededir, ne yapıyordur acaba?...
4. Karpuz, koladan daha lezzetli ve faydalıymış... Hele de soğuksa... Yanına da hasından beyaz peynir denk düşmüşse... Offfff!
5. Eve gelirken civar lokantalardan, kebabçılardan alınan gıdalar, anne eli değmiş yemeklerin yanında zırnık olamazmış... Ve bu yerlerin büyük kısmı hijyenik değilmiş...

Meğer annem haklıymış...

EVHAM, PARANOYA VE ANNEM...

Dünyanın en esaslı kurgucusudur anneler...

Sebepleri sonuçlara, sonuçları sebeplere; ortaya çıkan yeni sebepleri yeni sonuçlara, yeni sonuçları yeni sebeplere bağlayıp telaşa kapılırlar...

Ve bu işi çok iyi yaparlar...

Kötü bir şey gelmiştir birinin başına..

Ya da bir fenalık yaşamıştır öteki...

Hele ki tüm bunlar gazetelerde, televizyonlarda haber olmuşsa “Benim evladım da benzeri bir hadise yaşar mı?...” düşüncesi anneyi tedirgin eder...

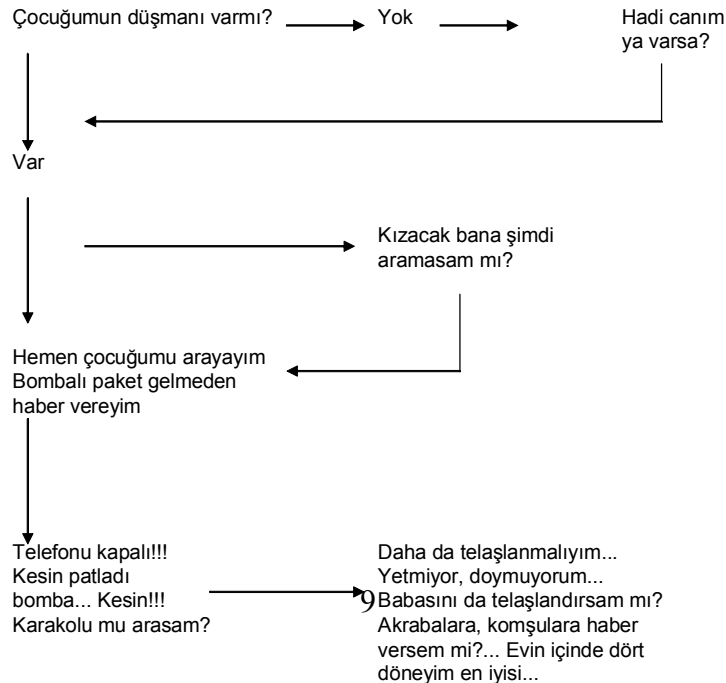
Yavrusunu haberin öznesi beller birden...

Ve gerçekmiş gibi yaşamaya başlar haberi...

“İlginç intikam”... Arkadaşından ihtikamını almak isteyen Faruk, bir paketin içerisine bomba koyarak arkadaşına kargoyla gönderdi... Paketi açan kişi olay yerinde hayatını kaybetti...”

Böyle bir haberi okuyan evhamlı anne şu yönelgeyi takip eder:

Şekil 1.1 Habere Dayalı Anne Evham Yönergesi

Yönergeden de anlaşılacağı üzere, annenin telefonla çocuğuna ulaşamadığı an, gerilimin tepe noktasıdır...

Telefon uzun uzun çalmasına rağmen anne çocuğuna ulaşamıyorsa ya da telefon kapalıysa karar anı gelmiştir...

Israrla arayan anne, başarılı olur da çocuğuna ulaşırsa, çıkışır hemen:

- Alo...
- Nerdesin sen haa?... Nerdesin?... (Ağlamaklı bir sesle...)
- Ann...
- Sus bana anne deme... Sabahtan beri seni arıyorum... Nerdesin sen?...
- Ya anne...
- Sus cevap verme bana... Neredeyse karakola gidiyordum... Saatlerdir ulaşamayınca bomba patladı sandım...
- Ne bombası anne?...
- Gazetede okudum... İntikam almak için bombalı paket göndermiş biri kargoyla... Dikkatli ol, her paketi açma...
- Ya anne toplantıdaydım... Telefonu kapattım... Ne diyorsun sen ya?... Kaç yaşına geldim ben?
- Kaç yaşında olursan ol, benim için hala çocuksun...

Anne istediğini bir kez daha elde etmiştir...

Çocuk sıkılsa da, arkadaşlarının içerisinde kızarıp bozulsada, iyi bilmektedir ki, annesi laftan anlamayacaktır...

Anne olmanın gereğidir evham...

Ve annelerin evham salgılayan hormonlarına söz geçirmelerinin mümkünatı yoktur...

Evladının iyiliğini ister hep anneler...

Tuhaf korkularından kurtulamaz...

Aşırıya kaçtığını çoğu kez kestiremez...

Kontrol etmeden yapamaz...

Artık kendi ayakları üzerinde durabilecek yaşa da gelse
çocuğu, onun kararlarına, seçimlerine soğuk bakar...

Cep telefonunuz kapalıysa başınız katiyen beladadır...
Defalarca aranmanıza karşın açmıyorsanız,
açamıyorsanız telefonu, başınız daha büyük bir
beladadır...

Gençliğin getirdiği en müspet neticelerden biri de
bağımsızlık halidir....

Arkadaşlarla buluşup kafede sohbet edebilme, sinemaya
gitme...

Arkadaş evinde bir gece kalabilme...

Yemeğe çıkabilme sevilen arkadaş grubuyla... vs....

Hepsi güzeldir de her biri için annelerin evhamlanma
gerekçeleri vardır...

Eve çok geç kalmamak gerekir...

Kaçta geleceksin sorusuna cevap “geç geleceğim anne”
olsa bile, net bir yanıt almak ister anne...

Alamazsa da “sen yine de çok geç kalma” hazırdır...

Ama şöyle bir diyalog da gariptir:

- *Hadi anne görüşürüz...*
- *Kaçta döneceksin?*
- *Geç gelirim ben, sen uyu...*
- *Sen yine de geç kalma...*

Kaç çeşit “geç” var diye düşünürdüm bu anlarda...

Erken geç... Biraz geç... Çok geç olabilir mi?

Zaten iki saat geçmeden annenin “nerede kaldın” diyerek cep telefonundan araması mümkündür...

Ki cep telefonlarıyla anında ulaşabilme kolaylığı, anne evhamının can suyudur...

“Anne geç geleceğim dedim ya”... savunması ve kızgınlığı
“tamam sen yine de geç kalma, bak baban sorup duruyor...”
la tehdide bağlanır...

Özellikle kız çocukları için baba önemli bir tehdit kaynağı olarak kullanılır annece...

Ama babaların kimisi oralı olmaz...

Yani babanın sorup durduğu falan yoktur...

Ya televizyonda havanda suya zayi edilen bir tartışma programını seyrederken sızmıştır üçlü koltukta, ya da kendinece bir uğraş edinmiştir öylesine...

Evden kısa süreliğine ayrılıp bir yere gitme hali belirlediği zaman, anne huzursuzlaşır... Çocuğunun nereye gittiğinden emin olmak isteyen anne, yaşanması muhtemel bir tatsızlığı sürekli göz önünde bulundurarak, çocuğuna ulaşabileceği bir telefon numarası edinme peşindedir...

Gidilecek olan arkadaş ise, anne arkadaşın telefon numarasını ister... Çocuk annesinin arkadaşını, her an rahatsız edeceğini bildiğinden numarayı vermez... Ve annenin son çırpınışıdır, “Sen yine de ver bulunsun...”.

Çocuk, annesinin durmadan berbat senaryolar üreterek buna inanmasını ve bu duruma bağlı olarak her daim kaygılanmasını anlamaz...

Anne de çocuğunu...

Ve çatışma yaşanır...

“Sen de anne ol anlarsın...”, “Sana güveniyorum ama ortam kötü”, “ben de saenin iyiliğin için söylüyorum” çatışmayı yumuşatmak için anne tarafından kullanılan yumuşatıcılarıdır...

Anlık yumuşama sağlansa da, kalıcı bir sonuca ulaşılamaz

Anne olağanüstü hal ilan etmiştir yaşamı...

Tasaları, ikazları bundandır...

Evden çıkmadan önce tüm uyarılar yapılsa da, bir de annenin pencereye, balkona çıkıp son uyarıları ilave etmesi mevcuttur ki, çocuk için yaşı kaç olursa olsun, “yer yarılrsa da dibine girsem, mağmaya ulaşsam” isteği hasıl olur...

Ek uyarılar; mantonun fermuarını çekseme, bereni neden takmıyorsun, geç kalma (8434. defa...), varınca ara vs.. şeklindedir...

“O benim annem değil ki, bana seslenmiyor balkondaki kişi...tavrını ortaya koyan bazı çocuklar, daha fazla rezil olmamak için başını öne eğer ve hızla yol alır...

Çöp kutularından, şehir merkezinden alabildiğine uzak durmak gerekir... Çünkü bombalı birkaç eylem gerçekleşmiştir... Ve her an yine gerçekleşebilir...

Yeni olan ne varsa şüpheyile yaklaşır anneler...

Yeni komşu...

Yeni araba...

Yeni televizyon...

Yeni iş...

Yeni sevgili...

Septik tutum, yine evhamla ilgilidir...

Edinilen yeni arkadaşlar örneğin...

Nedense annenin gözü tutmaz..

Her arkadaş çocuğunu kullanacak sanır anne...

"Kendini kullandırtma.. Faruk sinsi bir çocuğa benziyor"...

İyi tamam da...

Henüz 12 yaşındaki Faruk sinsi olsa ne olur, olmasa ne olur...

Çocuğuz hepimiz...

Biraz sinsi... biraz haylaz...

Fazlasıyla sevimli...

Medyanın anneleri endişelendirmede ciddi etkisi olduğu kanısındayım...

Bilhassa televizyonların...

Sabahları yayınlanan kadın programlarını seyrede seyrede kurgu tekniğini geliştirdiğini düşünüyorum birtakım annelerin...

Aynı şekilde uyuşturucu tuzağına karşı hazırlanan programları seyreden anneler "çocuğunuzu gözlem altına alın" tavsiyesini abartıp, çocuklarına uyuşturucu kullanıyormuşçasına yaklaşıyorlar ki, şık değil hakikaten de :

- *Sen bu aralar geç kalkıyorsun Faruk...*
- *Dersler yoğun, geç saatlere kadar çalışıyorum anne...*
- *Bak canın bir şeye sıkılıyorsa söyle...*
- *Yok bir şey...*
- *Var var... Daldın bak! Bana anlatabilirsin... Annenim ben senin...*
- *Anne yok...*
- *Gözlerin de çökmüş iyice...*
- *Uykusuzum...*
- *Kolundaki o morluk ne peki?*
- *Anneeee! Damar geçiyor ordan, damar?*
- *Hah bak, çabuk da sinirleniyorsun... Uyuşturucu kullanıyorsam söyle, tedavi ettirelim...*
- *Ya anneeeeeeee!!!*
- *Yine kötü ben oldum, kullan kullan sonra bağır sen bana bağır...*
- *Anne bağırarak istemedim... Lütfen...*
- *Babana söyleyeyim de hastane araştırırsın...*
- *Anneeeeeeee!!!*

Halkı bilinçlendirmek için hazırlanan bu programlarda, zaten evham yapmaya meyilli olan anneleri de düşünerek ve çocuğuna potansiyel uyuşturucu kullanıcısı gibi yaklaşacağını da hesaba katarak, hatırlatmalarda bulunmak gerekiyor...

MEĞER ANNEM HAKLIYMIŞ...

- 1) Arayanın anne olduğu cep telefonu ekranında görünüyorsa hemen açmalıymış... İşi, gücü bırakıp konuşmalıymış...
- 2) Ortam cidden kötüymüş...
- 3) Bereyi evden çıkmadan takmalıymış... Soğuk mühim bir baş ağrısı sebebiymiş...
- 4) Annenin gözünün tutmadığı her arkadaş tehlikeliymiş ve gün gelir zararı dokunurmuş...

Meğer annem haklıymış...

MANTIK VE ANNE

Doğru düşünme sanatı ve bilimi olarak tanımlanmakta mantık...

Bu işin assolisti elbette annelerdir...

Bütün genel geçer mantık kurallarının ötesinde annenin kendince oluşturduğu, kabul ettirdiği sevimlilik hali, anneyi her ne kadar pragmatist bir kişi yapsa da zaman zaman; olsundur, varsındır..

Annenin mantık sistemi en güzelidir aslında...

Basit düşünür...

Çabuk karar verir....

Sonuca ulaşır...

Ve sonuç asla değiştirilemez.

Kendi sistemini kurmanın peşindedir anne.

Emek harcar.

Israrcıdır.

Her şey yerli yerinde olsun ister.

Kirliler, kirli sepetinde.

Balkon terliği, balkonda.

Bardaklar, üçüncü rafta.

Tabaklar, desenlerine göre hizada.

Şampuanlar, hep aynı yerde... vs...

Kendi sistemini oturturken çaba sarf eden annenin iki düşmanı vardır.

Kocası ve çocukları.

Anne yılmak bilmez.

Sisteminden de taviz vermez.

Yıkılsa da onarır...

Ama öfkeli daima.

Baharat neden alınan yere koyulmaz da gelişigüzel bırakılır tezgaha?

Şart aletinin ne işi vardır kilerde?

Jölenin yeri burası mıdır?

Evde anne dışında herkes, iyimi bir an evvel halledeyim, sonrasında iş esnasında kullandıklarımın hemen kurtulayım hevesindedir.

Bu heves, dağınıklık da denilen durumu beraberinde getirir ki, dağınıklık annelerin tahammül edemediği bir sonuçtur...

Pardon ama, hem "Sizin dağınık toplayıcınız mı var" dır.

Dağınıklık sonucunun ürettiği mantık ise NKO'dur...

Nereye Koyduysan Ordadır...

NKO, annenin isyanıdır...

"Madem benim düzenime karşısın, öyleyse kendi pasaklılığın içinde çözüm bul" dur...

Çaresizliktir NKO...

Ne denilebilir ki?

AKUT gelse derman olamaz kaybolan tırnak makasına...

Ama yine annedir başvurulana:

- *Anne tırnak makasını gördün mü?*
- *Bilmiyorum...*
- *Anne bilmiyorumla cevap verilecek bir soru sormadım...*
- *Görmedim...*
- *Ama buradaydı?...*
- *Nereye koyduysan ordadır...*
- *Ya anne yaaa?*
- *Banyodaki çekmecenin içindeki kutuya bak, ordaysa ordadır...*

Ve evet ordadır...

Anne bilmez ama, bir ihtimal olabileceği yeri söylemekten de kendini alamaz...

Aranan her ne ise orada bulunur...

Bu diyalog neden uzar peki?

Neden pat diye, banyodaki çekmecenin içindeki kutu adres olarak gösterilmez?

Anne mantığı işte tam da böyle bir şeydir...

Ev içerisinde kaybolan eşya hiçbir şekilde aranmamalı zaman kaybetmeden hemen annenin yardımı istenmelidir. Zaten anne, o eşyayı güvenli bir yere ruhunuz duymayacak şekilde kaldırmıştır bile...

Saat kavramı da anne mantığından nasibini almıştır...

Yıl içerisinde her ne kadar yaz saati ve kış saati uygulaması olarak, iki defa saat ayarlaması yapılsa da, anneler saat ayarlarıyla oynayabilirler...

Saat asla yediyi çeyrek geçmez...

Yedi buçuk belki olur ama...

Saat genelde sekizdir...

Özellikle de sabah uyanmanın güç olduğu, bir on dakika daha kestireyim düşüncesinin bala dönüştüğü anlarda ha bire odadan içeri giren annenin, bala şalgam katmasıdır "hadi kalk saat sekiz oldu"...

Üç dört defa dürtülmenin ardından, yataktan kalkıp hazırlanırken saate bakıldığında, saatin henüz yediyi on dakika bile geçmediği görülür...

Uykunun tadı kaçmış...

Bala şalgam karışmıştır bile...

Söylene söylene hazırlanılır...

Annenin "uyan artık" seslenişinin üzerine 30-40 dakika ilave edilebileceğini zamanla anlayıp tecrübe edinse de çocuklar, ciddi bir fayda çıkaramazlar bu durumdan...

Zira anne, yavrusunun uyandığından emin olana kadar "hadi saat sekiz oldu" ya devam edecektir...

E uyku da haliyle zehir zıkkım kisvesine bürünecektir...

Sadece sabah saatlerinde yaşanan bir anlaşmazlık değildir söz konusu...

Günün muhtelif saatlerinde anne, kendi doğrusunda saate müdahale edebilir...

Hava kararmaya başlamışsa eve doğru yol almak gerekir...

Oyuna doymadan, sokaktan kopamayan çocukların anneleri çok geçmeden isim isim seslenmeye başlar zaten çocuklarına...

"Tamam anne geliyor beş "Dakka daha" larla oyun uzatmaya gider...

Annenin elinde terlikle sokağa çıkıp, çocuğunu eve zorla soktuğu da görülmüştür...

Eve giren çocuğun derhal yemeğini yiyip uyuması beklenir...

İnternet bu kadar yaygınken, televizyon bu kadar çok kanallıyken hemen uyunmaz kuşkusuz...

"Akşam yatmak bilmiyorsunuz, sabah kalkmak bilmiyorsunuz" lar tükenir...

"Şuna bir şey de" için babaya gidilir...

Çocuğun uyuması bir şekilde sağlanır...

Atletin koruyucu yapısının çocuklar farkında değildir...

Yazın teri emmesi, kışın soğuktan koruması gibi özellikleri bulunur atletin...

Kıyafet içerisinde pot yapması, etiketinin kaşındırması, varlığını hissettirmek için gerekçe araması gibi tuhafliklarıyla çocukların sevmediği bir iç çamaşırıdır kendisi...

Ben de sevmem...

Hala da giymem...

Fakat annelerin nazarında ulvi bir değeri vardır atletin...

Atlet giymezse çocuğunun başına mütenevvi nahoşluklar geleceğini düşünür de durur anneler...

Çocuklar atleti ciddiye alıp giymediğinden midir, yoksa başka sebepleri de var mıdır bilmem ama, en ufak hastalıkta anne kısmı "ben dememiş miydim" le kendine pay çıkarır...

Tamam, atlet giymediğinden dolayı öksürülebilir...

Ateşi de çıkabilir bir çocuğun...

Fakat "atlet giymiyorsun ondan" sonuca saç dökülmesine, bel fıtığına, ülsere nasıl bağlanır onu bilemedim ben pek...

Atlet kıyafetlerin en yücesidir!... Anneye göstere göstere giyip, annenin içinin rahat etmesi sağlanmalı, yarın öbür gün hastalık hali belirirse sebebin atlet kaynaklı olmadığı kanıtlanmalıdır...

Televizyonda denk gelinen, Türkçe'ye çevrilmiş bir yabancı filmi anneyle seyretmek dünyanın en keyifli paylaşımlarındandır...

Hele ki anneniz İngilizce bilmiyorsa...

Filmde "Time is Money" kalıplaşmış ifadesi "Ak akçe kara gün içindir..." şeklinde çevrilmişse, anne hayretler içerisinde kalarak "A bak onlarda bizim gibi diyorlarmış, onlarda da aynıymış..." tespiti, itiraz etmeden kabul edilmelidir...

Yabancı filmlerde, filmin yanı sıra yabancı kültüre de takip eder anneler...

Onlar ona ne diyormuş?

Buna nasıl sesleniyormuş?

Masanın yemek düzeni nasılmış?

Perde modelleri farklı mıymış?

Banyo dolabının kapağının kulpu metal miymiş?

Ekmek poşeti mutfak kapısının arkasına mı asılıyormuş?

Vs...

Bu ve benzeri kıyaslamalarla örnekler çıkaran, misal mutfağını filmdeki mutfağa göre dekore eden anneler, bir sonraki filmde daha çekici bir mutfağa denk gelirlerse, tercihlerinde değişikliğe gidebilirler...

Anne ile film seyretme ayrıcalığından alabildiğine faydalanmak gerekir... Yarınlar için güzel hatıralar oluşturulur böyle anlarda...

Anne ailesinin iyi temsil edilmesini ister...

Dost vardır, düşman vardır!...

Kötü temsil de "Bak Nedamet Hanım'ın çocuğunu görüyor musun üstü başı kir içinde... Hiç mi ilgilenmiyor bu kadın çocuklarıyla?...

Veyahut da...

"Şu Nedamet'in kocası Faruk değil mi saç başı birbirine karışmış..." gibi dedikoduları hep hesaba katar anne...

Ve bundan kendisini sorumlu tutar...

Düğün de aileye puan verilecek önemli sahalardan biridir anne için...

Aile üyeleri çok iyi hazırlanmalıdır sınava...

Çocukların yaşı ilerledikçe, düğünlere katılımları azalır...

Baba ise gitmiş olmak için üstüne bir şeyler geçirmek amacındadır...

Fakat anne eleştirel bakış açısıyla, "ay bu kıyafetlerle gidilmez düğüne"lerle babayı zorlar ve genelde kıyafetlerini değiştirir herifinin...

Bilhassa koca tarafının tertip ettiği düğünlerde daha da bir özenli olmak icap eder...

Düğünde anne mantığı en çok takı konusunda öne çıkar...

Hafızasından hiç eksik etmediği, geçmiş rövanş defterlerini inceleyen anne "onlar bize ne takmıştı ki biz onlara ne takalım" sorusuna bulduğu yanıtı göre harekete geçer...

MEĞER ANNEM HAKLIYMIŞ...

1. Anne mantığı yapısı, ilk etapta kabul edilemez, tuhaf gibi gelse de çoğu kez hayatı kolaylaştırmış...
2. Yataktan yarım saat önce çıkmak, günü daha iyi ve zahmetsiz yaşamayı sağlıyormuş...
3. Atlet giymemek mühim bel ağrılarına sebep oluyormuş...
4. Düşün, nişan vb. bahaneyle de olsa arada bir klasik giyinmek, ilginç ve kişinin kendisini iyi hissetmesine olanak tanıyan bir deneyimmiş...

Meğer annem haklıymış...

MİSAFİR, MİSAFİRLİK VE ANNE...

Umduğunu değil, bulduğunu yemesi gerekirken misafirin, anneler umduğundan fazlasını yiyebilsin diye misafir, ellerinden geleni yaparlar..

Misafirin ağırlığına göre, günler öncesinden hummalı bir çalışmaya başlayanlar mevcuttur...

Detaylı temizlik, mutfakta geçen gergin saatler, stres, yetişmeyecekmiş gibi duran işler... vs...

Hepsi "anne anarşizmi" denilen bir çatışmanın ev içinde yaşanmasına sebep olmaktadır...

Böyle anlarda ayak altında dolaşmamak, odaya kapanmak, mümkünse evi terk etmek en güzelidir...

Zira anne, hazırlık aşamasında karşılaştığı her türlü sorundan çocuğunu sorumlu tutabilmektedir...

Örneğin, annenin basiretsizlik sonucu elinden düşürdüğü tabak kırılırsa ve çocuk da o esnada mutfağa su içmek için girmişse, hep onun yüzündendir işte...

Ne işi vardır çocuğun orda?

Neden dikkatini dağıtmıştır ki kendisinin?

Su içecek zaman mıdır?

"Yav ne alakası var anne!.. Ben ne yaptım şimdi?..." itirazında bulunmanın lüzumu yoktur...

Boynu bükük mutfaktan çıkılmalıdır...

Annenin zaten bir sürü işi gücü vardır...

Misafir kendisini özel hissetsin diye, günlük olarak kullanılmayan ürünler ortaya çıkacaktır daha:

- Disiplinli hatlarını ve keskin tavrını koruyan misafir terliği..
- Parlaklığını muhafaza etmeye meyilli, etiketi çıkmamış, mikmişsa bile izi üzerinde kalmış çaydanlık takımı...
- Küp şeker maşası...
- Kristal bardaklar...

- Gümüş tepsi...
- Gıpgıcıır çatal, bıçak, kaşık takımı...
- Desenleri zayi olmamış porselen tabaklar...
- Süslü, renkli peçeteler...
- Misafir havlusu...

Küp şeker maşası; pratik olmadığı gibi, çaya şeker atarken zaman kaybettiren, kullanımı esnasında "çabuk atmalıyım, diğer insanları bekletmemeliyim" endişesini hissettiren, yersiz panik yaptırabilen garip bir icattır...

Binbir zahmetle hazırlanan yemekler ikram edilirken anne takdir beklemektedir...

"Ne gerek vardı" lar havada uçuşsun ister...

Çorbanın tuzunun yerinde olduğunu bile bile, "ay yoksa tuzlu mu olmuş" sorusunu sorar...

"Çok güzel olmuş, eline sağlık" cevabını duymaktır amaç...

Duyar ama, duymaz...

Durduramaz...

Sarmanın içi kuru mu olmuştur?

Tatlının şerbeti fazla mıdır?

Suyun hidrojeni kafi midir?

Sunduklarının kusursuz olduğu işitmek, ciddi biçimde mutlu etmektedir anneyi...

Ama yine de mütevazıdır...

"Kusura bakmayın... Ancak bu kadar yapabildim" le,

"Ayol daha ne olsun" ları toplar...

Topladıkça mutluluğu katlanır...

Puanları artar...

Misafir için özel hazırlanan, yaydığı kokuyla bünyeyi tahrik eden ve mutfığa çeken gıdaları misafir gelmeden değil yemek, onlara dokunmak bile anneyi çileden çıkarmak için yeterlidir... Çocuklardan bu gıdaları saklamak maksadıyla evde olmadık yerleri kullanan anneler (yatağın altı, portmanto, balkon, vs.) çocukların er ya da geç amacına ulaşp nefis börekleri, köfteleri, tatlıları lüpletebileceğini unutmamalıdır...!

Ergenlik dönemine doğru çocuklarda gelen misafirden kaçma huyu gözlenir...

Küçük yaştayken "seni bize götürelim bizim çocuğumuz ol" diyerek şahane şakalar yaptığını zanneden amcalar, teyzeler belli bir yaştan sonra çekilmemektedir...

Misafir eve giriş kapısında kendini hissettirdiği anda, ivedi bir şekilde, gelen konuğun uğramayacağının düşünüldüğü odalardan birine kaçılır...

Kaçma hadisesinde, o an okunan derginin, cep telefonunun, oyuncağın, vs.... misafirin ağır lanacağı odada unutulduğu olur...

Bu durumda anneden çaktırmadan yardım istenebilir...

Fakat anne "Hiç olmazsa gel bir hoş geldin de... Sonra gidersin yine..." teklifinde bulunacağından, yardım fikrinden vazgeçilebilir de...

Odada mahsur kalan çocuğun, misafirin evde bulunduğu süre boyunca; tuvalet, yeme, içme gibi zaruri ihtiyaçlarını karşılaması iyi bir zamanlama ve strateji gerektirir...

İlerdeki tablo dikkatle incelendiğinde, bahse konu anlarda elbette işe yarayacaktır...

Koltuğa yayılmış, don atlet televizyon seyrederken annenin evin anahtarıyla kapıyı açması ve içeriye ekürisiyle sohbet ederek girmesi kaçacak delik aratır çocuğa...

Odadan kurtulmak için bütün yollar kapalıdır artık...

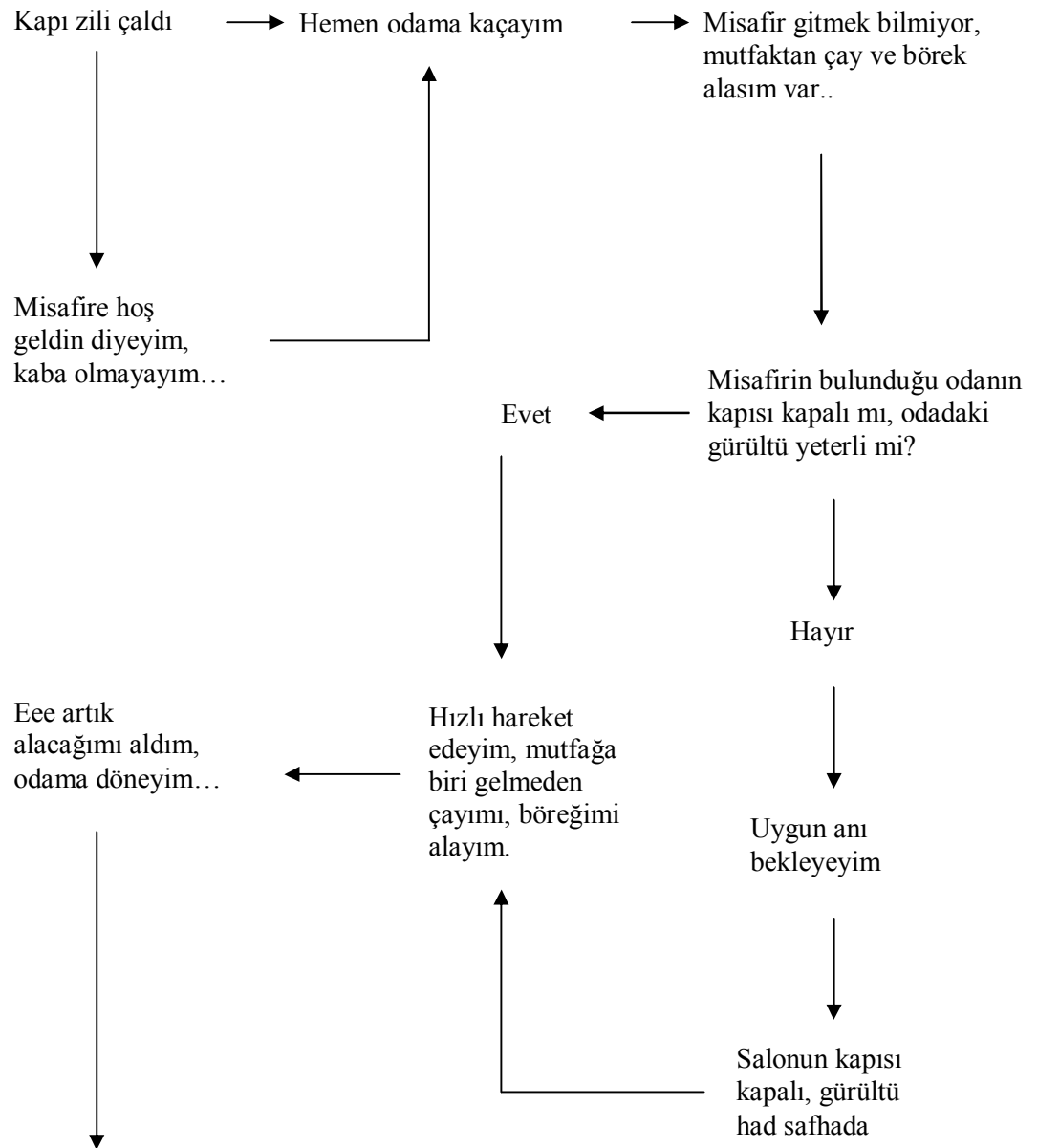
Kısa zamanda karar vermek gerekir...

Masa altı, koltuk arkası, balkon, yerin dibi bu gibi anlarda saklanmak için birebirdir...

Saklanmanın hızlı gerçekleşmesi, çeşitli tıkırtıların duyulmasını sağlar...

Ve annenin bir de bu anda "Faruk sen misin?" diyerek evladına soru yöneltmesi vardır ki, aslında "Biz geldik, toparlan" anlamındadır...

Şekil 1.2 OMKÇİGT (*)

(*) Odada Mahsur Kalan Çocuğun İhtiyaç Giderme Tablosu

Fakat iş işten geçmiştir...

Anneyle gelen davetsiz misafir gidene kadar, saklanılan yerde vakit geçmek bilmez...

Anneye sinir olunur...

Evde misafirden kaçıp odasında kendisini güvende hisseden çocuk, ola ki misafirin odaya doğru geldiğini hissederse derhal uyuyakalmış pozisyonuna geçiş yapmalıdır. Göz temasında bulunmamak, açık vermemek için en iyisi yüzüstü yatıp, yüzsüzlük yapmaktır... Rahattır, nefistir, fısıktır...

Eve misafir geldiği gün çoşan, arsızlaşan çocuk tipinden de bahsetmek şarttır...

Çocuk "annem misafirin yanında beni azarlayamaz, utanır..." gerçeğini bildiğinden, dokunmasının, karıştırmasının yasak olduğu ne varsa dokunur, karıştırır, yapmaması gerekenleri yapmak için önüne gelen fırsatı değerlendirir.

Arada bir anneyle göz teması kuran çocuk "misafirler gitsin ben sana gösteririm" bakışının farkındadır ama istifini hiç bozmaz...

Misafirlerin gitmesine yakın uyuma bahanesiyle yatağına geçen afacan, sabaha kadar annesinin kendisine duyduğu öfkenin azalacağını çok iyi bilmekte ve istediğini elde etmektedir...

Bu taktiği uygulayan çocuk, annesiyle misafirlğe gittiğinde de annesine rahat vermez...

Sohbetin en güzel yerinde "Anne ne zaman gideceğiz" diyerek annesini yoklar...

"Biraz sonra yavrum..." la savuşturulan hınzır, biraz sonra "anne gidelim" diye diretmeye, zorlamaya, bırlamaya ve hatta vırlamaya başlar...

Genelde çocuk kazanır ve misafir olunan evden çıkılır...

Evde çocuğa günü gösterilir...

Çocuğuyla misafir olan bazı annelerin rahat tavırları, ev sahipleri tarafından hoş karşılanmaz...

Çocuğunu göz hapsine almayan, yaramazlığını engellemek için girişimde bulunmayan anne, misafir bulunulan evden ayrıldıktan sonra "Çocuğuna hiç dur demiyor... Ne rahat kadın..." dedikodusuyla çekiştirilir...

Annesinin rahat bıraktığı çocuk için ev, artık bir oyun alanıdır...

Çekmeceler karıştırılır...

Canım vazolara ev sahibi teyzenin gözünün içine baka baka dokunulur...

Kırılır...

Kapı kollarına asılıp, kapıyla dönme oyunu yapılırken, kapı kolu çıkarılır...

Akvaryumun içine kurabiye atılır...

Nihayetinde çayı, kahveyi döktüğünde bu çocuklar, anneleri ev sahibinden özür dilemeye başlar ve tabağının altında duran peçeteyi telaşla alıp, sıvı dökülen alanda temizlik çalışmasında bulunur....

Ev sahibi kadın ise istemeyerek de olsa "Ay çocuk o, bir şey olmaz..." derken mutfığa koşar ve detaylı temizlik gereçlerini, olay mahaline getirme çabasındadır...

Misafirliğe gelen yaramaz çocukların evi talan edeceğini bilen ev sahibi anneler, odasına kapanmış evin yetişkin çocuklarından yardım alırlar:

- *Faruk?*
- *Efendim anne...*
- *Felakettin'e bilgisayarda oyun açar mısın biraz oynasın...*
- *Anne işim var, uğraşamam şimdi Felakettin'le falan...*
- *Biraz ya... Biraz oynasın...*
- *Olmaz...*
- *O zaman arabalarından ver...*
- *Gelsin burada oynasın, odadan çıkarmasın...*
- *Tamam, çağırıyorum...*

Felakettin odaya gelir...

O ne?

Bu ne?

Şu nasıl oluyor, sorularını sorarken, kapıları açılan oyuncak arabaya hayran her çocuk gibi, arabanın kapılarını kırar...

Halbuki o araba minyatürdür, pahalı hobi arabasıdır...

Ve fakat Felakettin ve türevlerinin halden anladığı görülmemiştir...

Canavardır onlar...

Sökecek, kıracak, dökecek, burkacak, incitecek nesne arayışına devam ederler...

Durdurulamazlar...

Misafir olunacak evde, çocuk yaramazlık yapmasın diye ne kadar tembihlenirse tembihlensin, bir işe yaramayacaktır... İlk anlarda sessiz sedasız duran çocuk, bir müddet sonra dayatmalardan sıyrılıp özüne dönecek, çocuk olmanın keyfini çıkaracaktır.

MEĞER ANNEM HAKLIYMIŞ...

1. Misafir ağırlamak hakikaten stresli bir işmiş...
2. Misafirin, yapılan tüm çalışmalar için teşekkür etmesi, kişinin kendisini iyi hissetmesini sağlıyormuş...
3. Misafir çocukları amma haşarıymış... Kristal vazoyu, LCD televizyonu, kumanda aletlerini korumak için birkaç oyuncak gözden çıkarılmalıymış...

Meğer annem haklıymış...

SERZENİŞ VE ANNE

Erkek egemen bir toplumda yaşamanın sonuçlarından olsa gerek, anne ile daha bir samimidir çocuklar...

Babaya anlatılamayacak her ne varsa anneye rahatça anlatılır...

Önce anneler bilir çocuklarının sevgililerini...

Babaya bağrılmaz...

Anneye bağırarak kolaydır...

Anneye karşı tahammülsüzlük vardır..

Babaya alabildiğine sabırlı davranılır...

Anne ti'ye alınabilir...

Baba aslaaaaa...

Bu samimiyet "Nazım sana geçiyor anne" ile laubaliliğe de dönüşebilir...

Yer yer sevimlilikler yaşanır...

Çok feci bir duygudur, evladımın kalbini kırdım galiba...

Ve aynı şekilde fenadır, anneyi üzme...

Hemen pişmanlık başlar ve taraflardan biri alttan almaya çoktan hazırdır bile...

Çocukların itiraz sebepleri çeşitlidir...

Fakat anneler sanki hep benzeri kaynaktan faydalanıyorlarmış gibi, ortak bir dil kullanırlar...

Yurdumuzun dört bir yanında her anne, aynı serzeniş dilinden, aynı kalıplaşmış ifadeleri kullanır...

Nasıl bir tenasüptür, nasıl ortak kabul görmüştür, şaşılasıdır...

Bu kalıplaşmış ifadelerin başlıcaları şöyledir:

Seni doğuracağıma taş doğursaydım : Benim için değersizsin, yıkıl karşımdan kemçük ağızlı, acayip öfkeliyim sana ve bir an için nefret ediyorum senden... Bütün ısrara rağmen kasaba kıyma almaya gitmeyen çocuğa söylenebilir bu... Eve geç saatte gelmeyi alışkanlık edene de... Yüksek sesle müzik dinleyip, üst kattaki komşunun şikayete gelmesinin müsebbibi olan çocuğa da söylenmiştir. Biyolojik gerçeğe dayanmayan, dayansa da çok acıtacağı aşikar olan (bkz. Böbrek taşı denilen şuncacık taş için çekilen acı...) bu eyleme heves etme, annenin çözümsüz kaldığının kanıtıdır...

Senin çocukların da aynısını sana yapsın inşallah: Delirttin beni delirttin...Ömrümü yedin, bitirdin anlamındadır... Odasını toplamayan, odasını toplamak şöyle kalsın, evi de dağıtan... Yatağında yemek yiyen... Portakal kabuğundan kül tablası yapan ve bunu da çöpe atmayan... Diş macununun kapağını açık bırakan... Mermere limon damlatan... Tam evden çıkmışken evde bir şey unuttuğunu fark edip geri dönen, üşengeçliğinden veya zamansızlıktan unuttuğunu ayakkabılarını çıkarmadan alıp hızla evden ayrılan çocuklara sık sık söylenir... Tamam da... Eğer annenin annesi de kızına böyle bir serzenişte bulunmuşsa, çocuğun böyle davranmasının sorumlusu anneannedir... Bütün anneler karar alıp, kullanmazsa bu söylemi, bence en fistic önlem alınmış olur... Bir daha da tatsızlık yaşanmaz...

Hep babanın tarafını tut sen: Annenin kendi galibiyetiyle sonuçlanması için yanıp tutuştuğu ve bu uğurda tüm kozlarını ortaya sürdüğü tartışmada, çocuğun babasını haklı görmesinin annece bir türlü benimsenememesidir... Çocuk bu anlatım biçimiyle etki altında kalıp, taraf değiştirsin istenir ama nafi değildir... Sezar'ın hakkı Sezar'adır...

Benim günahım neydi de... : Geniş bir kullanım alanı vardır... Devamına yapılan eklemeler farklılık gösterse de, daha ziyade "senin gibi bir çocuk doğurdum" en bol tüketilendir...Çocuğun yüzüne karşı veya arkasından söylenebilir... Bazen anne, civarında kimse yokken de "Benim günahım neydi de..." ile başlayan serzenişlerde bulunabilir... Rahatlatıcı özelliğe sahiptir...

Bana anne deme : Bir sinir harbi sonrasında, çocuğun ilk anne diye seslenişinde (ki genelde çocuk anneye muhtaç duruma düşer ve bir şey isteyecektir...) beliren garipliktir... Hemen ardından çocuğun "Peki ne diyeyim" sorusu gelir...

"Teyze olur mu" dimağı zorlayan(!), igreti bir çocuk şakasıdır... Pişkince, bir süre teyze, baba, yenge vs... hitabını kullananlar da az değildir...

Kanser ettiniz beni : Kanser teşhisi koymak vakit alırken, annenin en ufak sıkıntısında zırt ve pırt bunu söylemesi; kendi kendinin doktoru olmasıdır... Zaten anneler hastalıklarını sesli geçiren kişilerdir:

- *Ayy başım ağrıyor...*
- *Kolumu şöyle yapamıyorum (E yapma sen de!)*
- *Felç oluyorum (Nasıl anlıyorsa...)*
- *Kalbim çok kötü...*
- *Boynum... A...Aaaa. Ay tutuldu... vs...*

Rahatsızlık anında anne dışında kalanlar; susarak, ilaçlarını alıp düzelmeyi bekleyerek, uyuyarak zamanı değerlendirirken, nedense anneler daima sayıklama halindedir...

Kızdım mı adım kızdı oluyor: Sürekli bağırın, öfkelenen annenin kararsız kalmasıdır... Bir nevi vicdan muhasebesidir...

Ölüyüm de kurtulun benden: Allah muhafaza... O nasıl laf? Ağır ajitasyon ihtiva eder... Çocuk üzerinde çok etkileyicidir... "Ya gerçek olursa bu temenni"... düşüncesi, çocuğu kuzuya çevirebilir...

Sen de kulağını buraya verme: Anne arkadaşlarını eve doldurmuştur... Vır vır vırdır... Veyahut da televizyonunun sesini fazla açmıştır... Ders çalışan, kitap okuyan çocuk sessizlik talep ettiğinde, annenin cevabı bu şekildedir... Amenna da... Kulak bünyeden bağımsız hareket edebilen, ayrıca kontrolü olan bir yapıda değildir ki... Yoksa muhteşem olurdu istendiğinde duymayabilen kulaklar...

Kime çektin sen bilmem ki: Muadili "hep babanın tarafına çekmişsin" dir... Çocuğun çirkin davranışlarından, annenin kendini mesul tutmamasıdır... Genetik kurama aykırıdır...

Onu beni azarlarken düşünecektin: Anneyle kavga edilmiştir... Küssülmüştür... Tüm yanaktan öpmeler, anneye sırnaşmalar işe yaramamaktadır... Anne ketum tavrından ödün vermeyecek kıvamdadır, arada güler gibi olur, anında toparlar.. Tam da bu anda, ütülenmesi gereken gömlek, yıkanması gereken kot vb... annenin tarafını tutar... Ve annenin eline enfes bir fırsat geçmiştir... "Onu beni azarlarken düşünecektin" dese de, neyse yapılması icap eden yapar... Ne güzeldir onlar... Ütülü gömleği teslim ederken "ne varsa annende var..." gömlekten daha sıcaktır, barışı sağlar...

Seni alan üç gün sonra getirir: Savsak kız çocuklarına söylenir çoğu kez... Ev işlerinde annesine yardım etmeyen, "şunu alıp, şuraya koymayan" kız çocukları, annelerinin bu derin öngörülerıyla evlenirler... Geri falan da getirilmezler... Yani en azından bu sebep dolayısıyla...

Yaptığın banaysa, öğrendiğin sana: Ev işlerinden hoşlanmayan kız çocuklarının terbiye kırbacıdır... Can yakmaz...

Sen dururken ben mi gideyim ekmek almaya: Ekmek olmaz, yoğurt olur.. Yoğurt olmaz, yufka olur... Ama olur... Hep de seyredilen en güzel filmde, evin bir ihtiyacı ortaya çıkar... Televizyonu bırakmak istemeyen çocuk, ikna edilmeye çalışılır... Dönemin kent çocuklarının böyle bir derdi yoktur...

Apartman görevlisi günde iki defa servis yapmaktadır çünkü... Servis saati değilse, diafon kullanılır, ihtiyaç giderilir... Hep gidi günler heydir...

Seni 9 ay karnımda taşıdım ben: Hiç şık değildir... Hiçbir zaman şık olmayan, olamayan diğer başa kakmalar gibi... Teşekkür ederim, deyip geçilmelidir...

Kimin çocuğuna gülüp, kınadıysam başıma geldi: Annenin olayı abartması, bire bin katmasıdır... Ve aslında doğrusu, "kimin çocuğuna gülüp, kimin çocuğunu kınadıysam başıma geldi"dir... Ama serzeniş pozisyonundayken anlatım bozuklukları önemsizdir...

Hep sen yüz veriyorsun buna: Anne ve baba ortak olarak faydalanabilir bu ifadeden... Çocuğun hatasının kaynağı anneye göre baba, babaya göre annedir... Çocuğa göre ise sorun yoktur... Güllük gülistanlıktır atmosfer, kuşlar şen şakrak, kangurular kadirşinastır bazı bazı...

Gün yüzü göstermediniz bana: "Kanser ettiniz beni" nin saz arkadaşıdır... Eksikliğinde yerin alır...

Sana da iyilik yaranmıyor: Fallafoş yapılmış ütü, iyi demlenmemiş çay, kuş üzümü olmasın lütfen ricasına karşın, kuş üzümü koyulan zeytinyağlı sarma vb. kusurlu anne hizmetlerinde çocuğun beğenmeyişi dillendirmenin ardından annenin umursamamasıdır...

Anne serzenişte bulunurken, karşılık vermemek gerekir...

"Sus anneye cevap verilmez" doğru bir yaklaşımdır...

Cevap verme halinde konu uzar; tartışmaya, günler süren dargınlığa dönüşebilir...

Annenin darılması ise hayatın alt üst olmasıdır...

"Onu beni azarlarken düşünecektin" kısmında anlatılan zorluklar ve sessiz anne tepkileri can sıkar...

Telefon gelir, söylemez misal...

Yok sayar...

Hapşırınca "çok yaşa" dememesi bile üzüntü verir çocuğa..

Annem yaşamamı istemeyecek kadar öfkeli bana, düşüncesi hüznölüdür...

Ama bilmelidir ki, bir anne ne kadar tepkili olursa olsun, içinden "çok yaşa" demeden duramaz...

Bir ihtimal kabul olur diye...

Çocukları hep çok yaşasın diye...

"Sinirimden gülüyorum" da ciddi bir anne hiddeti gibidir... Fakat bir anne sinirinden gülmeye başlamışsa, sorun tatlıya bağlanacak şekle gelmiştir ve anne yumuşamak üzeredir... Hemen boynuna, boğazına sarılıp bu şans kaçırılmamalıdır...

MEĞER ANNEM HAKLIYMIŞ...

1. Bir yetişkinin çocukların istek ve hareketlerine anlam vermesi imkansızmış...
2. Çocuk asla laftan anlamazmış... Ve çocuğun ağzına iki tane patlatma isteği, bazen oluşuyormuş...
3. Annenin fevran anında söyledikleriyle hissettikleri aynı değilmiş...
4. Serzenişlerin hepsi deşarj olmak içinmiş...

Meğer annem haklıymış...

TEKNOLOJİ VE ANNE...

Teknoloji ve anne; birbirine mesafeli, ara sıra mecburen görüşmek durumunda kalan, görüşmek için annenin aman aman bir çaba sarf etmediği, iki uzak akraba gibidir...

Teknoloji mühimser anneyi...

Her çıkarıcı akraba misali...

Sürekli yeni ürünler sunar:

Çamaşırı tartan ve "fazla oldu abla yıkamayabilirim istersen" uyarısını veren çamaşır makinesi...

Mavi ışık yayarak meyveyi, sebzeyi taze tutan buzdolabı...

Kırışmış çamaşırın hakkından seğirterek gelen ütü...

Dijital zihninde, kalori hesabı yapıp posta koyan tost makinesi...

Ve daha neler neler...

Fakat annenin umrunda değildir teknoloji...

Temel ihtiyacını karşılamamanın peşindedir anne...

Gereksiz tuşlar, dijital parlaklıklar onu ilgilendirmez...

Yıllardır davul fırının mevcudiyetini sürdürmesinin sebeplerinden biri budur...

Tamam alınmıştır mikrodalga fırın da ama...

Davul fırından vazgeçilmez...

Buzdolabının üstünde, balkonda bir yerde zor günlerin iyi dostu olarak bekletilir...

Böreği pişiriyor mu, pişiriyor...

Gerisi yalandır, afradır, tafradır...

E doğrudur da...

Tüketim çılgınlığı bu denli artmışken, üretilen bir televizyon üç ay sonra tarihi eser oluyorsa örneğin, hay öyle teknolojidir zaten...

Günümüz orta yaş üstü annelerinin en büyük teknolojik sorunlarından bir cep telefonuna adaptasyon:

Mesaj gönderme...

Mesaj okuma...

Alarmı ayarlama...

Rehber numaray kaydetme vs. hala tam olarak başırlanamamaktadır...

Anneden boş veya garip karakterlerle dolu mesaj gelmesi hoş karşılanmalı, hiç olmazsa kendisini hatırlattığından teşekkür edilmelidir...

Mesaj göndermek, alarmı ayarlamak vb... cep telefonu girişimleri için evladından yardım alan anne, o an işini halletmekte, öğrenmeye direnmektedir... Her ihtiyaç duyduğunda "Şu nasıl oluyordu" ile elindeki cep telefonuna çare arayan anneye sabır göstermelidir...

Teknolojik meseleleri çocuklarıyla aşmaya çalışan anneler, çocuklarına ne kadar mutedil davrandılar peki?

Ev telefonlarının kıymetli olduğu yıllar...

Tüm evlerde telefon yok henüz...

İyi niyetli, güzel komşuların telefonu ortak kullanılıyor...

"Telefon var" diyor komşu kapıyı çalarak...

Pencereden bağırarak veyahut da...

Uzun konuşmalar yapılmıyor, ayıp olmasın diye...

Konuşma bitince, dantel özenle koyuluyor tekrar telefon üstüne...

Mahçup çıkılıyor komşu evlerinden, verilen zahmet karşılığında...

O yılların bitimine doğru, ziyan olmaya başladı komşuluk da...

Her eve telefon girdi...

Televizyon yayıldı...

Kanal sayısı arttı...

Gerek kalmadı komřulara...

Dert anlatıp, vah tüh demek için programlar vardı artık...

"Benim başına gelenin aynısı" dedirtip, ders çıkarttıracak (!) hikayelerle doluydu televizyonlar dizi dizi...

Bitti işte

Bitti!

Şimdi ağzımda sarı bir tat...

Bir anne sıkıştırıyor çocuğunu telefonla çok konuştuğundan...

"Akşama babana söyleyeceğim" son umudu annenin...

Çocuk ben aramadım diyor, avucuyla ahizenin mikrofon kısmına bastırarak...

Yalan!

Konuřmaya devam...

Anne yine geliyor fakat...

Tam yayılmışken yatağı...

Belki de yere...

"Telefon" diyor...

"Çok yazdı"...

Sesi yükseliyor...

Avuçla kapatılmış ahizeden öteki tarafa gidecek kadar hemide...

"Rezil oldum" duygusu çöküyor, çökertiyor...

Telefon çok yazmasın diye, sevdiceğine de yazamıyor birergen...

Ne olurdu biraz daha konuşulursa?...

Biraz daha?

Büyüyünce ödenirdi muhtemelen ederi...

Ve her çocuk sorumluydu gelen telefon faturasından...

"Telefonu sıfıra kapatmak" gibi komik bir ifade türedi...

Sıfıra basınca "Sayın abonemiz... Telefonunuz şehirlerarası görüşmelere kapatılmıştır..." ikazında bulunuyordu nemrut bir abla...

Herhalde açılmıştır olasılığıyla denenirdi bir umut...

Yok yok...

Hala sıfıra kapalıydı tüm heveslenmeler...

Debelenmeler...

Telefonla konuşma anında anne zırt ve pırt gelip rahatsız ediyorsa, odanın kapısını kilitledikten sonra; yorganın altına girmek, balkona geçip balkon kapısını kapatmak, karşı tarafa kepaze olmayı engeller... Fakat telefon görüşmesinin ardından, anne kulağı çürütene değin konuşur... Dayanılası değildir...

Amacı genelde temizlik olan bir annenin, elektronik bir cihazı temizlerken özen göstermesini beklemek yersizdir...

Televizyon, müzik seti, bilgisayar monitörü gibi narin gereçler, annenin nazarında komodinden, masadan, ocaktan farksızdır...

Nemli bezle bile silerken titiz davranılması gereken, bahse konu hassas aygıtlar, bol deterjanlı ıslak bezlerle silinir ki, üzerinde bıraktığı silinme izleriyle anneyi şikayet eder sanki...

- *Anne bu monitörün hali ne?*
- *Ne varmış? Sildim işte...*
- *Ben sana dokunma demedim mi?*
- *Pislik içindeydi... Bak pırıl pırıl oldu...*
- *Anne ne olur dokunma eşyalarım, Ben temizlerim...*
- *Hep temizlerim, hep temizlerim, ne zaman temizledin?*
- *Dokunma lütfen...*
- *Sana da iyilik yaramıyor?*

Anne elinin değdiği bu cihazlar bozulmadığı gibi, ömürleri de uzar...

Artık deterjandan mı, bezden mi bilinmez ama uzar...

Teknolojiye peşin hükümle yaklaşan anneler, bilgisayar başında yapılan işleri de küçümserler... Bilgisayarda sadece oyun oynanır onlara göre... Proje hazırlanmaz, araştırma yapılmaz, kitap yazılmaz... "Yeter gözlerine yazık..." hatırlatmaları tükenmez...!

Eve alınan yeni bir ürünü kullanmasını en önce çocuklar öğrenir...

Kullanma kılavuzunu okuyup öğrenmektense, kendisine yetecek kullanma bilgisini, çocuğundan öğrenmeyi yeğler anne...

Yeni ürün çocuk için keşif demektir...

Anne içinse zulüm...

Tam alışılmıştır ki bulaşık makinesine, makine bozulur ve gıcırı gelir...

Alışma süreci boyunca, çocuğa defalarda danışılıp destek alınır...

Aynı soruların cevabı da aynı olur tabii...

Yine de garanti olsun diye sorulur...

Bilhassa, ses ve görüntü sistemlerine karşı alerjisi vardır annelerin...

Köhne videolar, müzik setleri annelerin kolayca çalıştıramadığı, çalıştırmaya çalışırken umumiyetle başarısız olduğu gereçlerdi...

Teknoloji ilerledikçe daha da karışık hale geliyordu annelere...

Televizyonu açıp kapamak...

Sesini yükseltip kısma kafiye günlük kullanım için...

Ne lüzumu vardı seyredilen kanal değiştirilmeden, bir berideki kanalda ne olduğunu görmenin?

Ekranı geniş yapmak da neyin nesiydi?

Zaten bir müddet sonra en kral kullanıcı da, iştahını giderip açma-kapama gibi "ana özellikleri" ni kullanmıyor muydu aletin?

En büyük çaresizliklerden bir de eve misafir geldiğinde cihaz çalıştırılmadığında yaşanır...

Çocuk evde değildir...

Anne daha önceden anladığını ve başarabileceğini zannetmesine rağmen, mümkünü yok beceremiyordur...

Telefonla evlat aranır:

- Faruk?
- Efendim anne?
- İflasettin teyzenler geldi bize de... Düğün görüntülerine bakacağız, DVD'yi nasıl çalıştırıyorduk?
- Anne gösterdim ya geçen hafta...
- Olmuyor öyle...
- Nasıl olmaz yaa? Yanında mısın DVD'nin?
- Evet...
- Eject düğmesine bas ve DVD'yi koy önce...
- Eject hangisi?
- Yukarı bakan ok var üzerinde...
- Yukarı bakan ok mu?
- Ya hemen DVD koyulan yerin yanında anne...
- Yok ok falan...
- Hadi be anne....

- *Bulamıyorum...*
- *Anne o zaman sen zayi ilanı vereceksin.. DVD'mizin eject'i kaybolmuştur, hükü.....*
- *Hayvan sıpası dalga mı geçiyorsun?*
- *Anne gülmekten konuşamıyorum, aslında kitabın yazarı parantez içinde gülüşmeler yazmalıydı diyalogda bu bölüme ama uzattı işte...*
- *Ne yazarı oğlum? Hadi söyle de seyredelim İflasettin teyzenle...*
- *Anne yazar uzatıyor, sen de uzatıyorsun.. Ben kendi payıma olan kısıda yer almayacağım artık...*
- *Be de gidiyorum öyleyse...*

Çoğu kez hüsrarla sonlanmıştı telefonla yardım alma...

Yukarı bakan okun ardından, kedisine "play" denen sağa bakan ok bulanamayacak ve daha bir sürü ayrıntı...

En iyisi bir koşu eve gelmek, yardım etmektir...

Yok eve gelinemiyorsa, "DVD'yi bozdum dün... Yarın servise veriyorum" gibi bir yalan, anne ve İflasettin teyzeyi en azından beklenti odasından çıkaracaktır...

Yapılan istatistiki araştırmalara göre annelerin %98'4'ü kumanda aletinin pilini değiştirme, ampul takma, vida bükme gibi işlere asla dahil olmamaktadır... Fakat kumanda aletinin pilinin bittiği, ampulün değiştirilmesi, vidanın bükülmesi gerektiği annelerce gereği yapılana kadar mütemadiyen dile getirilir...

MEĞER ANNEM HAKLIYMIŞ...

1. Davul fırın en güzel fırın çeşidiymiş... Böreği, baklavayı ondan daha ktır yapanı yokmuş...
2. Cep telefonunun tüm ayarlarına hakim olmak, çok da elzem değilmiş... Zamane çocukları da taşınabilir radyasyon kalkan ünitesinin füzyon ayarlarından anlamayacaklar yıllar sonra... Zira teknoloji, yaş ilerledikçe çekilmez oluyormuş...
3. Telefon bir iletişim aracıymış... Saatlerce yatarak, keyif yaparak telefonda konuşmak önemli vakit kaybıymış...
4. Bu monitörün hali ne, müzik setini niye sildin diyerek anneye çıkışmaktansa, ayda bir defa da olsa ele bezi alıp, anneye yardım etmeliymiş...

Meğer annem haklıymış...

TERTİP, DÜZEN, TEMİZLİK VE ANNE

Bu bölümde, derli toplu bir ev ortaya çıkarmak uğruna, annenin nasıl emek harcadığı anlatılacaktır...

Konunun derinlerine inmeden önce, "Mantık ve Anne" başlığı altında yazılanları bir kez daha okumak yararlıdır uyarısı, giysi üzerinde yer alan, ama umursanmayan "tersten ütöleyiniz" ibaresi kadar mecburidir...

Haaa kitap pırrıt diye sayfalar çevrilerek okunmaya başlanmış ve atlaya zıplaya gelinmişse cümlelerin tam ta burasına...

"Mantık ve Anne" de ne ola ki deniliyorsa üstelik...

E hoş mu yani?

Değil...

Anne mantığını iyi algılamak gerekir...

Tertip, düzen ve temizlik ısrarı, çoğu anne için refleks haline gelmiş, kontrolden çıkmıştır...

Yaydığı kokuyla mutfığa davet eden köftelerden birkaç tane almak örneğin...

Hele ki bu köfteler misafire hazırlanıyorsa, kesinlikle yasaktır...

Sebep?...

"Bereketi kaçar" la anlatılmaya çalışılır sebebi...

Bereketinin kaçacağına inanmadım hiç...

40 tane köfte kızartılmışsa ve çocuk da köftelerden 2 tanesini annesi görmeden hızlıca ağzına atmışsa, geriye hep 38 köfte kalmaz mı?...

Anneye "gel bekleyelim başında, bakalım nereye kaçacak" önerisinde bulunulmalı, 2 köfte alınmasına rağmen, mucizevi biçimde 23 köfte kalıyorsa tabakta, katiyen itiraz edilmemelidir...

Kozmik güçlerin işine karışılmaz zira!...

Yalnız, köftede geçerli değildir bu bereket matematiği...

Doğada yer kaplayan, belli bir özgül ağırlığı olan, sıcakken yenildiğinde lezzeti artan her gıda için geçerlidir...

Kek alma sosu bozuluyor...

Kısır yeme tası imreniyor...

Börekten aşırma as'ı elinde kalıyor...

Baklavaya ilişme yası tutuluyor...

Zeytinyağlı dolmaya dokunma, sırası bozuluyor... vs...

Bitmek tükenmek bilmez bahane silsilesi işte...

Yahu dolmanın sırasının bozulması ayıp mıdır?...

Nereden geliyor bu ritüel?...

Yiyen kişi sayısına göre üleştirilip tabaklara koyulmuyor mu?

Evet...

Niyedir peki sıraydı, disiplindi çabalaması...

Çocuğu anlık heveslenmesinden kovmanın, dolma sırasından daha önemli bir nedeni vardır zahir, ama nedir bilinmez!...

Annenin mutfakta ilan ettiği sıkıyönetimde, bir an için yakalanan fırsatta ağza atılan sıcak patates, börek çok mistir, çok şendir fakat... Anneye hissettirmeden yerken; ağız ateş yutmuş gibi yumulur, gözden yaş gelir... Zordur... Ancak değer...

Doğanın dişilere bahsettiği koruma, toplama, biriktirme güdüsünü annelerde de görmek mümkündür...

Dondurma kapları,

Reçel, konserve kavanozları...

Ahşap hediye kutuları...

Kola şişeleri...

Cicili bicili poşetler evde bir yerlerdedir...

"Dursun... Bir gün lazım olur..." ihtiyatı gereği depolanan kavanozların, 2-3 tanesi günlük kullanımda değerlendirilirse de, diğer kavanozlar atılmaz...

Atılamaz!!!

Eve giren ürün ambalajları anne tarafından incelemeye alınır...

İncelemeyi başarıyla geçen saklanır...

İçerisinde fındıklı çikolata ezmesi bulunan, pürürlü, bardağımsı yapıya sahip "şey" bir dönem annelerin favorisi olmuş ve her eve girmeyi başarmıştı..

Öyle bir tutkuydu ki, 6'lı, 12'li setler bile oluşturuluyordu...

Bunu akıl eden firmanın, fındıklı çikolata ezmesi satışları, rakiplerini hayli geride bırakmıştı...

Oldukça sağlam olan bu bardağımsıya hiç olmadık zamanlarda rastlamak, yirmi yıl öncesine seyahat demek...

Asırlarca direnecekmiş gibi duruşu, hafif sararmış yapısı saygı duyulalıdır...

Salt mamullerden arta kalan kapları, fonksiyonel olarak kullanmakla sınırlı kalmaz annelerin becerileri...

Eskimiş atlet, don, tişört onların elinde harika birer toz bezine dönüşür..

Sadece elinde de değil...

Sopalı yer bezi (vileda) üreticileri, annelerin, eskimiş atleti ayağına dolayıp, ayağından çıkarmama muvaffakiyetini de göstererek, yeri pratik şekilde silmesinden ziyadesiyle esinlenmiş...

Ve "yapmayın, etmeyin buyurun bunu kullanın" demişlerdir...

Fakat vazgeçirememişlerdir anneleri...

Bahar temizliği, bayram temizliği benzeri ağır temizlik günlerinde, çocukların canı acayip sıkılır... Ev zemini füzuli ıslaklığa sahipken, her adımda çoraptan nem içeri sızar... Sabahın köründe uyandırılma, elektrikli süpürge'nin sesi, çamaşır makinesinin nefesi, kovaya sıkılan bezin damla damla şarılması vs. keyfe zarardır... Temizlik için yardımcı kadın tutan anne, yardımcı kadın gibi, köşeyi bilmez çıkarsamasıyla ondan daha çok çalışır...

Çamaşır yıkanmasının hemen ardından, kirli çamaşır çıkarılması annenin ruhunu daraltan hareketlerdendir...

O kadar sormasına karşın kirli var mı diye, yine de kısa bir sürenin geçmesiyle (çamaşır lar asılırken, toplanırken vb...) ev ahalisinden biri kirli sepetine bırakır kirlisini...

Ve anne fena kızar...

Ama engellenebilecek gibi de değildir sonradan çamaşır çıkarma...

Kıyafetlerin koklayarak kirlenmiş olabileceğini kanaat getiren anneye, "ya gömleğimi daha yeni giydim temiz..." denilse de, geçmiş olsunur..

Yeni yıkanmış, ütülenmiş, dolabımda duran tişörtü annemi denemek maksadıyla, dolaptan çıkarıp yatağıma koyduğumda da sonuç aynıydı:

- *Kirli var mı?*
- *Yok anne...*
- *Bak sonradan çıkarma, bıktım artık...*
- (diyecek bir şey bulamamak)
- *Bu ne?*
- *Bu tişört kirli değil mi?*
- *Değ il...*

- *Kirli bu (Kokluyor bu arada...)*
- *Anne temiz işte, daha ütü izleri duruyor...*
- *Yok yok (Koklamaya devam...) kirli...*
- *Anne Adli Tıp bile senin kadar çabuk karar veremiyor...*
- *Kirli bu...*
- *Kirlenmek güzeldir anne...*
- *Ne?*
- *Ben bu diyalogdan istifa ediyorum anne, yeni bir çıkmaz arayacağım kendime... Kirli... Kirliyim... Kirlisiniz.... Kirliler...*
- *Sana da iyilik yaramıyor!...*

Anne, tertibinden asla taviz vermez...

Hiç üşenmeyerek sadece yenilenecek kadar yemeği, büyük tencereden küçük tencereye aktarıp ısıtabilirler...

Onun dışında herkese eziyetli gelir bu transfer...

Büyük tencere alınır, ocağa koyulur ve ısıtılır...

Kolayı da budur...

Tencerenin soğuması beklenmelidir yemek bitiminde de...

Ancak o zaman buzdolabına koyulabilir...

Yoksa bozulmuş...

Akşam geç yenilen yemek sonrasında bile, aile fertleri uyusa da o uyumaz..

Tencere soğuyana dek tavşan uykusuna yatar...

Uyanır...

Tencereyi buzdolabına teslim eder...

Akabinde rahatça uyuyabilir...

Bir eşya sık kullanılabilir...

Diyelim ki hesap makinesi...

Çalışma masasının üzerinde olacak...

Olması gerekiyor...

O hesap makinesinin asıl işlevi annenin umurunda değildir...

Alır ve çekmeceye koyar...

İhtiyaç hasıl olduğunda çekmecedan alınmasını, işi bitince de çekmeceye koyulmasını bekler...

Daha çok bekler...

Estetik kaygıları yoğun olan anneler, etrafta bir şey görmek istemezler...

Çay, su, gazoz henüz yarısındayken bardağı alıp mutfığa götürülenleri vardır...

O bardak buldukça göze batar çünkü...

Hemen imha edilmelidir...

Edilir de...

Ama yarım kalır çay, su, gazoz, çöşku...

Olsun...

Güzel Söz Be...

Aklım deme fikrim deme, hepsini öldür... O göl gibi görünse de, o çöl diyorsa çöldür...

Anneyi kendi kendine konuşurken bulabilirsiniz...

Plan yapıyordur ve kendine anlatır planını:

Duş alayım...

Markete gideyim...

Gelip yemeği hazırlayayım...

Kuaföre gideyim vs...

Yapılacak işleri hepimiz zihnimizden geçiririz elbette...

Fakat sesli düşünmek annelere herkesten çok yakışır...

Sesli plan yaparken anneler telaşlı olurlar...

Müdahale edilmemelidir...

Bir odadan diğerine, öbüründen ötekine geçerken "bu odada ne işim var" şaşkınlığı yüzlerine yansır ve bu anlarda fazlasıyla sevimlidirler...

MEĞER ANNEM HAKLIYMIŞ...

1. Yemekte görsellik, en az lezzet kadar önemliymiş...
2. Evde biriktirilen poşet, kavanoz, kutu vs. kritik anlarda büyük kolaylıkmiş...
3. En ala toz bezi eski atletten yapılanmış... Toz bezi kimliğiyle satılanların en kalitelisi bile ardında ip, tüy bırakıyormuş...
4. Temizlik yaptıktan sonra, evin düzenli ve bakir halini şöyle bir seyretmek mutlulukmuş... Temizlik gibi yokmuş...
5. Yenilebilecek miktarda yemek ısıtılmalıymış... Yazıkmiş, ayıpmış, günahmış, tühmüş...

Meğer annem haklıymış...

ATMASYON VE ANNE

Müşkül durumdan kurtulmanın gereğidir yalan...

Akılcı yalanlarla arzulanan sonuca ulaşılabilir...

Ulaşılamayabilir de...

Karşı tarafı kandırmak kolay da olabilir...

Zor da...

Yüze göze bulaştığında utandırır...

Ve çok doğrudur...

Yalan, yalanı doğurur...

Anne de yalandan faydalanır çeşitli bahanelerle...

Masumdur ama...

Dünyadaki en gerekli yalanlar listesinin zirvesinde yer alır söyledikleri:

Et sevmem zaten: Herkese yetecek kadar et yoksa... Veya yemeğin içinde az et varsa annenin fedakarca davranmasıdır... Halbuki annenin önceden et yediğine şahit olunmuştur.. Bir parça etin kıymete bindiği yoksul bir zamandır... Bin parçaya bölünüp ağlamak istenir... Tutarsın... Herkes de bilir... Ne anne inanır söylediği yalana ne de çocukları... Susarsın... Yorganı çekip ağlarsın...

Evde olsa yemez: Yalın bir sefaletle konuk gidilmiştir hali iyi olan ahababa... Masallarda geçen saray beller yavru burayı... Bir taneden fazla muz yerse, ikram edildikçe yutarsa böreği-tatlıyı çocuk, mahcup olur anne... Evde olsa yemez fakat... Evde yoktur ki....

Kahve içersen zenci olursun: Irkçılık olamaz elbette amaç... Misafir geldiğinde ya da misafirliğe gidildiğinde ikram edilen her şeyin tadına bakmak ister çocuk... Ortamda bulunan diğer çocuk içecekse kahve, o da içmelidir... Neden geri kalsın ki?.. Zenci olmak çok da kötü değildir... Hatta bazı avantajları bile vardır... Korkup içmediğim kahveler dolayısıyla pişmanım ya... Neyse...

Dönüšte alırlz... Aynısından evde var: Bkz. Alışveriş ve Anne...

Giyecek hiç elbisem kalmadı: Ağır depresyondaki annenin cümlesidir... Gardırop ağzına kadar doludur...

Dört duvarın arasındayım bütün gün: Giyecek hiç elbisesi kalmayan annenin öteki bunalımıdır...

Ekmek ye ki midenin suyunu alsın: Mide suyu zararlıdır, boğar moğar sonra... Alsın tabii...

Çöpe gitmesin diye yiyorum: Niye ki, mide çöpten daha mı değersizdir?...

Patates o patates: Çocuğu kereviz sevmeyen her annenin yalanıdır... Kerevizin plastik dokusu hissedilir, hemen ağızdan çıkartılır... Anne savunmaya geçer... Aynı münakaşa ıspanak, pazı mübadelesinde de yaşanır...

Yemeğe tat versin diye çok az koydum: Soğan, tereyağı, sarımsak üçlüsünden sevilmeyen varsa, yemeğe ilave edildiğinde beliren mazerettir... Soğan yemeğe tat veriyor tamam da, ağızda pişkin şekilde yer alması fena...

Babana söyler miyim hiç: Söyler...

Valla param yok: Gofret, dondurma, kola vs... almak için destek arayan çocuğa nanik yapmaktır... Kesinlikle parası vardır annenin... Duygu sömürüsü işe yarar...

Sokaktayken annesinden para talep eden çocuk, balkonun altına gelerek "anne.... Aaağnnneeee" diye bağırır... "Benim çocuğum değıldir nasıl olsa" fikri, balkona annenin rötarlı çıkmasını sağlar... Para vermeye yanaşmayan anne, ikna olur da karar değıştirirse mandala, gazeteye, poşete parayı sıkıştırarak balkondan atar... Güzeldir anneler... Mandalı geri getirmek şarttır...

MEĞER ANNEM HAKLIYMIŞ...

1. Çocuk dünyasındaki aptallıklar ancak beyaz yalanlarla aşılabılmış...
2. İyiyi, güzeli kendisinden önce, kendisini yok sayarak, karşılık beklemeden çocuğu için istemiş anne... Ve bu lafta değilmiş...

Meğer annem haklıymış...

ANNEME...

Anne..
Düřtüğüm sokaklardan kořup geldim...
Şen çağ ırd ın diye...
4'te devre 8'de hava kararıyor...
Geciktim..
Özür dilerim..
Elim yüzüm kir, pas içinde...
Ne olur kızma...
Biraz daha kalayım böyle...
Yıkarsam çıkacak çocukluğum...
İzin ver anne...
Ne kadar kirliyse m o kadar çocuğum...
O kadar toprak hala sokaklar...
Kat karş ılığ ı dairelerle dolacak mahallemiz..
Ekmek almaya gönderdiğin bakkalın yerinde plaza
olacak...
Gittiğimizde sevinçten deliye döndüğüm lunaparkın
istimlak bedeli ödenmiş...
Kovulmuş atlı kar ıncalar...
Çarpılmış düzen...
Yola gidiyor çocukluğum..
Yoldan çıkıyor yine açğözlülük...
Yalvarırım anne!...
Anla beni...
Siyah okul önlüğüm biraz daha üzerimde kalsın...
Sıradan bir okul günü olsun...
Cuma şahane olur misal...
Matematik defterimi gördün mü anne?
Çabuk anne çabuk...

Zil çalacak beni senden...
Geç kalıyorum anne!...
Bırakma beni korkuyorum sensizlikten...
Yine sıkıca sar atkıyı camların buz tuttuğu bir kış günü...
Her nefesimde boğulayım düşlerimle okul yolunda...
Söz veriyorum tüyleri ağzıma girse de çözmeyeceğim atkıyı...
Zaten ne zaman çözsem, hiçbir zaman bağlayamadım senin gibi...
Anne...
Dur ne olur...
Gideceğim birazdan...
Dondurmacıyı bekleyeyim en azından...
Ne zamandır uğramıyor anne...
Toplanalım yine pasaklı arkadaşlarla dondurma arabasının etrafından..
Ben balkonun altına geleyim para istemek için..
"Evde karpuz var, ne dondurması..." dediğinde anlamaya çalışacağım bu kez...
Vazgeçtim dondurmadan anne...
Karpuz da olur sen yeter ki kes...
Telaş etme...
Yıkayacağım elimi yüzümü az sonra...
Biliyorum benim iyiliğim için söylediğin her söz...
Bilmem ki üzdüm mü seni anne...
Oyuna doymadım diye...
Sokaktan beriye gelmedim diye...
Geceler yarısı kaldırdım diye...
Ateşim vardı neyleyim anne...

Üşümüştüm, titriyordum...
Ki sen bilirsin anne...
Üzdüysem seni...
Affet...
Affet ne olur anne...
Hiç geçmeyecekti zaman...
Hep yanımdaydın nasıl olsa...
Ben çocuk kalacaktım...
Sen anne...
Hayat, ekmek arası domates destekli gıdalar almak için eve uğrayabileceğim molalar verdirmedi daha sonra anne...
Önce sınavlar...
Sonra iş...
Bitmeyen projeler...
Kahveyle ayakta durulan geceler...
Hiç kimse, hiçbir iş beklemezdi öyle ya...
Sen neden mecburdun peki anne?
Neydi bu sonsuz sabrının sebebi?
İhmal ettim seni...
Özür dilerim anne...
Nazım sana geçiyordu, kırdım...
Hem seni...
Hem porselenlerini...
Affet beni anne...
Affet!...
Gidiyorum şimdi...
Çocukluğundan, heveslerimden, gülüşlerimden...
Uyuyanın üstüne karın yağdığı, üstümün açık kaldığı gecedен...

Biliyorum uyandırmadan örtersin yine...
Aslında her defasında uyanmıştır...
Fakat sen duruma uyanmamıştın...
Keyfini çıkardım annem oluşunun...
Şükrettim...
Teşekkür ettim...
Bilmem ki üzdüm mü seni anne...
Oyuna doymadım diye...
Sokaktan beriye gelmedim diye...
Geceler yarısı kaldırdım diye...
Ateşim vardı neyleyim anne...
Üşümüştüm, titriyordum...
Ki sen bilirsin anne...
Üzdüysem seni...
Affet...
Affet ne olur anne...

ANNELERİ ANLAMA KILAVUZU

1. Tabii ki, en uygun fiyata en iyi ürün aranacak... Daha iyisi, daha ucuza hep varmış...
2. Zaman bolluğunda, mağazaları tek tek dolaşmak ne de keyifliymiş...
3. Vitrinde görüldüğü zaman cazgırdarak istenen peluş bir oyuncak, taramalı tüfer ya da... Anlık bir heves içinmiş... Bir-iki kere oynandıktan sonra cazibesini kaybedermiş... Önceden sahip olunan, çocuk eli değmiş kırık dökük oyuncaklar nerededir, ne yapıyordur acaba?...
4. Karpuz, koladan daha lezzetli ve faydalıymış... Hele de soğuksa... Yanına da hasından beyaz peynir denk düşmüşse... Offff!
5. Eve gelirken civar lokantalardan, kebabçılardan alınan gıdalar, anne eli değmiş yemeklerin yanında zırnık olamazmış... Ve bu yerlerin büyük kısmı hijyenik değilmiş...
6. Arayanın anne olduğu cep telefonu ekranında görünüyorsa hemen açmalıymış... İş, gücü bırakıp konuşmalıymış...
7. Ortam cidden kötüymüş...
8. Bereyi evden çıkmadan takmalıymış... Soğuk mühim bir baş ağrısı sebebiymiş...
9. Annenin gözünün tutmadığı her arkadaş tehlikeliymiş ve gün gelir zararı dokunurmuş...
10. Anne mantığı yapısı, ilk etapta kabul edilemez, tuhaf gibi gelse de çoğu kez hayatı kolaylaştırmış...
11. Yataktan yarım saat önce çıkmak, günü daha iyi ve zahmetsiz yaşamayı sağlıyormuş...
12. Atlet giymemek mühim bel ağrılarına sebep oluyormuş...

13. Düğün, nişan vb. bahaneyle de olsa arada bir klasik giyinmek, ilginç ve kişinin kendisini iyi hissetmesine olanak tanıyan bir deneyimmiş...
14. Misafir ağırlamak hakikaten stresli bir işmiş...
15. Misafirin, yapılan tüm çalışmalar için teşekkür etmesi, kişinin kendisini iyi hissetmesini sağlıyormuş...
16. Misafir çocukları amma haşarıymış... Kristal vazoyu, LCD televizyonu, kumanda aletlerini korumak için birkaç oyuncak gözden çıkarılmalıymış...
17. Bir yetişkinin çocukların istek ve hareketlerine anlam vermesi imkansızmış...
18. Çocuk asla laftan anlamazmış... Ve çocuğun ağzına iki tane patlatma isteği, bazen oluşuyormuş...
19. Annenin feveran anında söyledikleriyle hissettikleri aynı değilmiş...
20. Serzenişlerin hepsi deşarj olmak içinmiş...
21. Davul fırın en güzel fırın çeşidiymiş... Böreği, baklavayı ondan daha ktır yapanı yokmuş...
22. Cep telefonunun tüm ayarlarına hakim olmak, çok da elzem değilmiş... Zamane çocukları da taşınabilir radyasyon kalkan ünitesinin füzyon ayarlarından anlamayacaklar yıllar sonra... Zira teknoloji, yaş ilerledikçe çekilmez oluyormuş...
23. Telefon bir iletişim aracıymış... Saatlerce yatarak, keyif yaparak telefonda konuşmak önemli vakit kaybıymış...
24. Bu monitörün hali ne, müzik setini niye sildin diyerek anneye çıkışmaktansa, ayda bir defa da olsa ele bezi alıp, anneye yardım etmeliymiş...

25. Yemekte görsellik, en az lezzet kadar önemliymiş...
26. Evde biriktirilen poşet, kavanoz, kutu vs. kritik anlarda büyük kolaylıkmış...
27. En ala toz bezi eski atletten yapılanmış... Toz bezi kimliğiyle satılanların en kalitelisi bile ardında ip, tüy bırakıyormuş...
28. Temizlik yaptıktan sonra, evin düzenli ve bakir halini şöyle bir seyretmek mutlulukmuş... Temizlik gibi yokmuş...
29. Yenilebilecek miktarda yemek ısıtılmalıymış... Yazıkmiş, ayıpmış, günahmış, tühmüş...
30. Çocuk dünyasındaki aptallıklar ancak beyaz yalanlarla aşılabiliyormuş...
31. İyi, güzeli kendisinden önce, kendisini yok sayarak, karşılık beklemeden çocuğu için istemiş anne... Ve bu lafta değilmiş...

Kapak fotoğrafında yer alan Derin'e
derin katkılarından dolayı teşekkür ederim...
kendisinin hiçbir şekilde canı yakılmamıştır...
ZKC

Bu kitabın hazırlanma aşamasında;
kendi annelerinin bana anlatan, kitabı daha da
lezzetli kılan radyo dinleyicilerime ve
okurlarıma teşekkür ederim...